

86

ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ

Ἡ πρώτη ἐν Μυτιλήνῃ
ἐκδοθεῖσα ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ Β'. Ὑπεύθυνος Συντάκτης Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ ΑΡΙΘ. 86.

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΜΟΝΟΝ ΕΤΗΣΙΑ

Διὰ τὴν πόλιν Μυτιλήνῃν γρ.	25
» τὸ ἑσωτερικὸν τῆς νῆσου	30
» τὸ κρᾶτος	40
» ἑξωτερικὸν	φρ. χρ. 10

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὅδὸς Μπαρ Φανάρ
Παρὰ τὸ Παρθεναγωγεῖον

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶναι
ἐντυπος, φέρει δὲ τὴν ἰδιόχειρον
ὕπογραφήν τοῦ συντάκτου.

ΣΤΟΝ ΛΑ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Σὲ στήθια πονόδαρτα
Μαραίνονται κι' ἀνοίγει
Ψυχὴ κοσμοπλάστρα,
Σὲ στήθια ἑλληνόφυχα
Ανάφταν καὶ σδύνανε
Χρυσόνειρων ἄστρα.

Καὶ τ' ἄστρα χρυσάνειρα
Στὸν ὕπνο σου στρώσανε,
Ὁ μάρτυ, κοιμήσου.
Κ' οἱ Πόνοι σιαλλίξαν
Αθάνατο τ' ἄγαλμα
Τῆς ὥρας ψυχῆς σου.

Κ' ἡ Κρητικὴ Ἐπιτροπὴ πάει στὴν Ἑυρώπη νὰ τὰ πῆ.

Α. Πάλ' νέλοια, βρὰ Μαρούλη, τῆς ἀχειλες σου ατολίζουν
κα' τῆς κάμου νὰ σαλίζουν.
Κάτι εἶναι καὶ συμβαίνει, κάτι τρέχει, παραχάλια,
ἂν δὲν τρέχουν μόνο τούτα τὰ συχαμερὰ σου σάλια.

Β. Κάτι εἶναι καὶ συμβαίνει κάτι τρέχει, βρὰ Χασάνη,
τρέχει τὰ νερὰ στ' ἀλάκι, τρέχουν μπόρες στὴ Ραδάκη,
τρέχει μέλι στὸ σαχάνι,
τρέχει κ' ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Κρητῶν εἰς τὴν Ἑυρώπη.

Τρέχει κ' ἡ Ἐπιτροπὴ
νέτα σέκα νὰ τὰ πῆ
καὶ νὰ φάλη μ' ἤχους νόθους
τῶν Κρητῶν τοὺς λάγνους πόθους.

Καὶ δὴ πᾶν μ' ἀναφορὰς καὶ μὲ χέρια σταυρωμένα
καὶ μὲ λόγια θὰ γυρίσουν κ' ὑποσχέσεις τραγικὰς,
ποὺ ἂν ἦσ' ἀπὸ τὴν Κρήτη νὰ σ' τὰ λέν καὶ νὰ γροικῶς
τὰ μαλλιά σου σηκωμένα
καὶ τὰ μάτια σου βρεμένα σὰν τὰ μάτια τοῦ Πιλάτου
ὅταν τοῦπανε μιά μέρα πὼς τὰ τίναξ' ἡ γαϊδιὰ του.

Τὶ κόσμος κωφαλάων
ἀνάποδος, Χασάνη!
καθένας τουμπες κάνει
νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον,
Ἔλοι τ' ἀλλότρια ποδοῦν
κ' οἱ Γάλλοι τὴ Μελίτη
κ' οἱ Κρητες μόνο προσπαθοῦν
νὰ κλέψουμε τὴν Κρήτη.

Ρίξε στὸν κόσμο μιά ματιά καὶ ρῶτα καὶ τὸν Κόκκαλο
καὶ δὲς καυγᾶς ποὺ γίνεταί τριγύρω σ' ἓνα κόκκαλο
κ' ἂν δὲν τοὺς πῆς παλιόσκυλος ἀνήμερος τῆς μάντρας,
νὰ κάψω τὰ μουστάκια μου καὶ νὰ μὴν ἦμαι ἀντρας.

Κι' ὁ φιλέλληνας ὁ Γιάλι
μιά φωνὴ θὰ βγάλῃ πάλι
κ' ὁ Πισὼν θὰ χρεμετίσῃ
καὶ ὁ Γκρέης θὰ οὐρλιάξῃ
καὶ θὰ γελῆσ' ἓνα γιὰρῖσο
ποὺς εἶναι ἄλλο κ' ἀπαιτήσῃ
καὶ τὸ στόμα του νὰ φράξῃ,
κ' ὁ «Μυτιληνὸς» θὰ σκοδῆσῃ
κ' ὁ Τσαχίτ' ἀγάς θὰ τσοῦξῃ

πάντε στήλες ἄρθρα φίνα
ὡς ποὺ νὰ τὸν πιάσῃ ἄρθριτις
καὶ στρακιά καὶ σκαρλατίνα
γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης.

Κ' ἡ Ἐπιτροπὴ ἐν τέλει,
ποὺ θὰ κἀνῃ καὶ θὰ δείξῃ,
θὰ γυρίσῃ πάλι πίσω, ἀλειμένη φίνο μέλι
καὶ στὸ πέλαγος τῆς Κρήτης τὰ μεράκια τῆς θὰ ρίξῃ
καὶ θὰ βεβαιώσῃ ἐνόρκως στὸν λαὸ τὸν κρητικὸ
πὺς θ' ἀνάψῃ τὴ λαμπάδα
στὸν ὄντα τὸ νυμφικὸ,
καὶ προσάρτησι στὴν Κρήτη πὺς θὰ κἀνῃ τὴν Ἑλλάδα.

Χ. Σκάσε πιά, μπεκρή σκατή,
μὴ σοῦ ρίξω καμμιά τράκα . . .

Μ. Δέξου μιὰ μπουνιά στὸ μάτι
κι' ἀκου παρακάτω, βλάκα.

Στῶν μουλαριῶν τ' ασκέρι
δυσὸ λόγια μὲ πιπέρι.

Ὦρα καλὴ στὴν πρόμη σας, κακότρηχα μουλάρια.
Μὲ τὸ καλὸ μὲ τὸ στανιδ σας χώσανε στ' ἀμπάρια
γιὰ νὰ σας σταλοῦν ἀναυλα στὴν Ἰεμένη κάτω
στῶν πυρετῶν τοὺς τόπους,
ὅπου θὰ συνειθίστε νὰ παίρνετε σουλφάτο
μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Κουνήστε τὰ μαντήλια σας καὶ δόστε μας δυὸ φάσκελα
καὶ νὰ θυμάστε ποὺ καὶ ποὺ τὸ δόλιο μας συντάχτη,
ποὺ ἕνα σταυραζέρφι σας τὸν ἔρριξεν ἀνάσκελα,
τοῦ Βαθυδόνου γιὰ νὰ βγῆ καὶ τοῦ Μπρολύτου τ' ἀχτι.

Ὦ καὶ νὰ ξέρατε, φτωγά, μὲ τί χαρὰ μεγάλη
τὸν πηγαιμὸ σας ἐβλεπε μὲ μάτι σὰν σαχίνι,
καὶ πὺς, τ' ἀγιάτρευτο σφιχτὰ κρατῶντας τοῦ κεφάλι,
εὐχόταν, ἀπ' τὸ γένος σας ρουθοῦνι νὰ μὴ μείνῃ.

Ἕλθ' ἔμωσ κάτι θὰ σας πῶ κι' ἐς μείνῃ μεταξύ μας.
Ἄπ' ὅσες μούλες βρίσκονται στὸ δεξαστὸ νησί μας
γιὰ νὰ πάρουν μόνο σας; Γιατί ν' ἀφήσουν ἄλλες,
πᾶχουν καὶ γνώσεις πιδ πολλές, καὶ βλέψεις πιδ μεγάλες,
καὶ ξέρουν καὶ τὰ τευρκικὰ
καὶ κάμουνε γιὰ δόξα κἀ;

Γιατί ν' ἀφίσουν, φέρ' εἰπεῖν, τὸν νάδα καὶ τὸν δαίνα
ποὺ ἀντέχουν καὶ στὴν παῖνα,

καὶ βυθυδῶν στοχασμῶν στοχάζονται σημάδια,
καὶ ποὺ τοὺς λείπουν μόνον
σαμάρια ἡμιόνων,
καὶ μουλαρήσια χάδια;

Γιατί ν' ἀφίσουν φέρ' εἰπεῖν τὸν Φύλακα τῆς λέρας
ποὺ τοῦ ἀρμόζει γέρας
Κουλής εἰκόνας μαντικῆς ἀναθημάτων ἡμῶν
μὲ τούτα τὰ κεσάτια,
γιὰ νὰ σφαλᾶ τὰ μάτια τοῦ καὶ νάχῃ τὴν ἐκτίμησι
τόσων σπουδαίων μουλαριῶν χωρὶς αὐτιά καὶ μάτια;

Χ. Ὦρα καλὴ στὴν πρόμη σας, μουλάρια κακορρίζικα . . .

Μ. Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνετε προσέχετ' ἀπ' τὸ Ζίτζικα,

Γιὰ τὴν πυρκαϊά, ποὺ λές,
φταίει τοῦ Μποστάνη' ὁ ναργιλές.

Χ. Τί ἄλλα νέα, Μαρουλή, ἔχεις νὰ πῆς καὶ ποῖς;

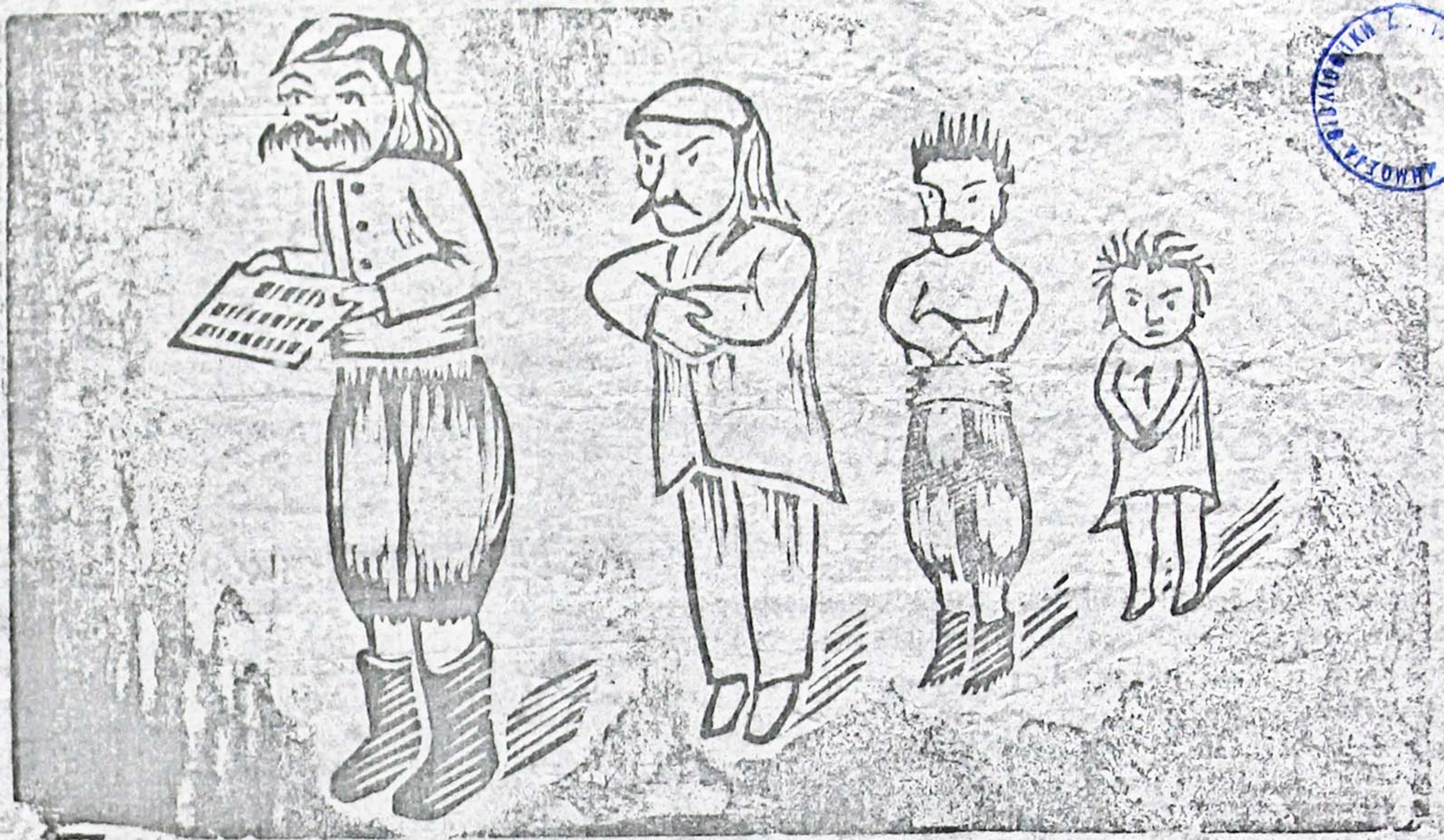
Μ. Στὴν Πόλι πάλε κἀνηκαν δυὸ τρία ὑπουργεῖα
στὴν Ἰψηλὴ τὴν Πύλη
κ' ἔχω καὶ μὲ στὰ χεῖλη,
ποὺ εἰ φωτιές μας ἀγαποῦν
κι' ὄλο καὶ πάντα μᾶς ἀρποῦν
κι' οἱ δόλιοι ρημαχτήκαμε
καὶ πιδ κατακαήκαμε.

Χ. Καὶ μέσα κ' ἔξω, Μαρουλή, παντοῦ φωτιές βαρβάντες
σασιζάμε κακόμοιρε, σὰν ποὺ σασιζοῦν γάτες
καὶ ξεφωνίζοῦν γοερὰ
σὰν τῆς τραβοῦν ἀπ' τὴν οὐρά.

Μ. Καὶ κατακαήκαμε
κ' εἴμαστε κατακαυμένοι
καὶ τὸ δρόμο βρήκαμε
ποὺ στὸ διάβολο πηγαίνει
κ' ἔγγραφα πολὺ σπουδαῖα κἀνηκαν κατὰ τὰ φύλλα
καὶ ἔδεν κἀνηκε μονάχα κάποια ἀμαρτωλὴ σαπύλα
ποὺ σαπίζει
ὅτι ἀγγίζει
καὶ τὸ βάζει καὶ φωτιά
μὲ χαρτιά μαζὶ γραμμένα καὶ μὲ ἄγραφα χαρτιά.

Καὶ θὰ συλλάβουν πρόσωπα ποικίλα, θεομπαίχτη,
καὶ δὲ θὰ πιάζουν μοναχὰ τὸν ἀληθένιο φταίχτη,
καὶ θὰ καθίσουν, Χασανῆ,
καὶ τὸ Μποστάνη στὸ σκαμνί,
γιας' ἔχουνε νὰ ποῦν, λωλέ,
πὺς πῆρ' ἀπὸ τὸ ναργιλὲ
τὸ φοβερὸ φωτῆλι
καὶ μεταδόθηκ' ἡ φωτιά καὶ κἀνηκε ἡ Πύλη.

Ἐλεῆστε τῆν φτωχοί, τσαὶ μᾶς πῆρασι πλειὰ τ' ἄρματα.

Καὶ τώρα νόμος θὰ γενῆ νὰ σηκωθοῦν στὴν Πόλη
οἱ ναργιλέδες δλοῖ
καὶ νὰ καοῦνε, κιοῦρτη,
κα' ὅποιος κατῆ στὴ μαγειριά φυσᾶ καὶ τὸ γιοῦρτι.

Κ' οἱ Ἕλληνες συνήχθησαν ἐν συνεδρία πλήρει
γιατ' εἶπανε πῶς κάηκε τὸ ἐνδοξο τακίρι,
καὶ κάμαν σύσκεψη βουβή, καθεὶς γιὰ τὰ δικά του
καὶ τράβηξαν καὶ κάνα-δυό, νὰ πᾶν οἱ πίκρες, κάτου.

Κρίμα ποὺ ὁ τηλεγράφος ἀκόμη δὲ μᾶς μῆνυσε
τὸ πῶς ὁ Σάλταρς ἔδρασε καὶ τὸ παλτό του κίνησε
καὶ πῆρε τὸ ποδάρι του
καὶ πῆδηξε καὶ σάλταρε,
ἢ ἂν κανεὶς τουλουμπατζῆς ἐθαύμασε τὴ χάρι του
καὶ τοῦπε «Γειά σου, Σάλταρε».

- Κ. Δὲ σκάνεις πιά, παλιόχορμο, νὰ μὴ σοῦ τὴν ἀνάφω;
- Μ. Στάσου νὰ βρῶ πετρέλαιο, γαϊδούρι, νὰ σὲ κάψω.

ΕΤΟΝ ΜΙΣΤΡΙΩΤΗ

Μ' ὄλον σου τὸν γεροντικὸ κ' ἐνθουσιώδη οἴστρο
διὰ τὴν καταρρέουσαν
πρόσθε, Μιστριώτη μου, μὴ πάσης κάνα γλύστρο
καὶ συνταφῆς καὶ σὺ μαζὺ
μὲ γλώσσα ποὺ μ' ἐνέσεις ζῆ
καὶ τόσα χρόνια γιάτρειν λοίσθια πάντα πνέουσαν.
Τιμόθεος.

ΣΤΑ ΜΟΥΛΑΡΙΑ

Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὰ ξαφνικά χαμπάρια;
Μᾶς πῆραν τὰ μουλάρια
Στῆς Ἰεμένης νὰ τὰ πᾶν τοὺς τόπους,
Γιατ' δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦνε, λέει, ἀνδράκου.

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

- Τῶλιτζες ποτὲ, βρέ ἀδερφέ;
- Τί πράγμα;
- Ὁ Μποσιάνης μὲ τὸ ναργιλέ του νὰ κάψῃ τὴν Τφ. Πόλη;
- Ἄ τὸ διάβολο!...
- Ἄυτὸς δὲν εἶναι εἰς βουλευτῆς, εἶναι... διαβολευτῆς.

- Πέσανε μπεκάτσες;
- Δὲν πέφτουν μπεκάτσες τώρα.
- Πότε πέφτουν;
- Ὅταν τραγουδῆ ὁ τζιτζικας.

- Ὁ διάλογος στὴν Ἀγιάσο.
- Τάδε τὰ μέλια μὲ φτιρὰ ποδ γράφτ' τὸ ἀνιγνῶν
Καστρινός;
- Πὰ μέλια, ρὲ ἀνιγράμματι; τὰ μικρόδια θέλεις νὰ πῆ;
- Ναι, ρὲ, ποὺς τὰ λέγ'ν;
- Ἐφτα εἶναι π' ρίχτιν τὰ λιόδιτρα σύρρα.

Ὁ κ. Ἀντώνιος Καραγιάννης εὐχαριστεῖ τὸ φιλόμουσον Κοινὸν
διὰ τὴν προθυμίαν μεθ' ἧς ἔσπευσε νὰ ἐγγραφῆ εἰς τὴν Ἑλλ.
ὑπερέτταν, ἧτις ὁμως δυστυχῶς δὲν ἐφάνη συνεπῆς εἰς τὰς ἐπιπο
γράφους ὑποσχέσεις της καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν, διὰ πέρθε
ἀνώτερα. Εἰδοποιεῖ συγχρόνως ὅτι ἀφίκετο τὸ *Duetto* τοῦ ζεύγου
Monti τοῦ Ἰταλικῶ μελοδράματος ὡς καὶ ἡ Ἰταλὶς ἔρσιον
ἑσποινίς Φλώρα.